

1. Ho - spo - di - ne, ne nám dej čest, ne nám,
jen jmé - nu své - mu, ty jsi prav - da sám,
tvá mi - lost je nám dra - há. Proč ma - jí
ří - kat o nás po - ha - né: Kde je - jich Bůh je,
zda se za - sta - ne? Proč za - sáh - nou - ti vá - há?

2. Na nebi náš je Bůh, tam nejvýše, / a činí vše, co jemu líbí se, / ne jako jejich modly: / Ač stříbrem, zlatem jsou ozdobené, / bez mluvy ústa, zrak bez plamene, / nevidí, do tmy padly.

3. Neslyší uši, ruce netknou se, / ty lesklé nohy nerozjběhnou se / a hrdlo hlasu nemá. / Kdo chce v ně doufat, buď jim podoben! / Bez ducha jsou přec, nemohou jít ven, / jen podoba to nemá.

4. Můj lide, doufej v Boha živého! / On pomoc každého je věrného. / Dům Áronův ať doufá! / Kdo Hospodina bojíte se též, / doufejte v něj, on pomoc, štít a věž, / kdo věří mu, nezoufá.

5. Hospodin na vás rozpomene se, / i malé k výšinám svým povznese, / rozmnoží syny vaše, / vy požehnaní od Hospodina! / V něm nebe, země počátek svůj má, / on spasení je naše.

6. Nebesa jsou jen Hospodinova, / však zem dal lidem, život zachová, / jej živí budou chválit. / Zde i my haleluja zpíváme, / tu díky vroucími jej vzýváme, / nás přijímá za svůj lid.

T: Samuel Verner, Evangelický zpěvník, 1979

M: Pseaumes octante trois de David, 1551